

ikke er hævet over Tvivl, at de communale Autoriteter ere pligtige paa Begjæring at meddele Udskrifter af Forhandlingsprotokollen.

Der er endvidere i Mindretallets Forslag etableret en formelig Procedure imellem Ansøgere og Autoriteter, idet det tilføder en dobbelt Behandling; men, da man kan gjøre sikker Regning paa, at Ansøgere saagodtsom i alle Tilfælde ville ytre sig 2 Gange, saa maa jeg troe, at dette vil besværliggjøre Forretningsgangen og derhos formere Autoriteternes Arbejde i en meget høi Grad, som neppe kan være gunstig for en omhyggelig og hurtig Behandling, aldenstund det er vist, at saa mange Autoriteter allerede nu have alt det Arbejde, det er dem muligt at overkomme. Hertil kommer, at det vel ikke kan siges, at en Sag er uddebatteret derved, at den passerer 2 Gange imellem Autoritet og Supplicand, hvorimod det, naar Tanken consequent skulde gjenneføres, maatte bestemmes, at Sagen skulde passere gjensidigt saa længe, indtil den ene Part indlod Sagen til Afgjørelse. Jeg maa imidlertid formene, at det er tilstrækkeligt, naar Supplicanden een Gang gives Afgang til ei alene at see, men ogsaa at ytre sig over Autoritets-Erklæringen, og jeg skal i den Henseende støtte mig til Fleertallets Indstilling.

Endelig skal jeg gjøre opmærksom paa, at Mindretallet ikke har været betænkt paa at lette Forretningsgangen ved at indrømme den Autoritet, som erklærer sig over et Andragende, det sidste Ord, idet det bliver en Supplicandens egen Sag, at indsende sit Andragende til den afgjørende Autoritet, efterat det sidste Gang er ham tilfaldet — usørglet, antager jeg, thi Meningen kan ikke aldeles tydeligt sees —; men jeg maa troe, at det er en ueftergivelig Fordring fra den overordnede Autoritets Side, at den underordnede maa have yttret sig sidst; det ligger i Sagens og Administrationens Natur, og følgerlig maa den afgjørende Autoritet paanykende Documenterne til den Øvrighed, som først havde erklæret sig. At dette er en høist besværlig og langsom Forretningsvei, vil sikkert Ingen kunne nægte, og derfor har jeg bødnet Noget derpaa, ved at lade det være tilladt, at en Supplicand kan, efterat have yttret sig, lade sit Andragende gaae Øvrighedsveien, hvad

man saa tør antage vil blive Regelen; men, skulde mit Forslag blive antaget idag, da skal jeg foretage den fornødne Rettelse til 3die Behandling.

Naar jeg nu hertil føier, at mit Niemed har været ifkun at gjøre den tilføjede Forandring gjældende for de Ansøgninger, hvis Forsmaal kan antages at være af særlig Interesse for de Vedkommende, og derhos at udelukke alt Personligt, at det ifkun er de lavere Autoriteters Erklæringer, som skulle komme til Andrageres Kundskab, og det er især disse, paa hvis Indhold det maa antages, at Sagens endelige Udfald beroer, — og, at det Samme skal være Tilfældet med alle øvrige Erklæringer og Dplysninger, som erhverves i samme Anledning og paa samme Stadium, — saa troer jeg at have sagt, hvad der kan ansees fornødent til mit Forslags rette Burdering.

Hvad derimod angaaer mit Andringsforslag til det sidste Mindretals Indstilling, da kan det nærmest ansees som en Redactionsforandring; thi begge Forslag gaae i Hovedsagen ud paa, at have det Forbud, som indeholdes i § 8 i Forordningen af 15de December 1820 imod at aflevere Erklæringer usørglede, saaledes at, hvad der hidtil har været forbudt, nu skal være tilladt, og begge Forslag ere saa godt som ordlydende med Paragraphen, kun med Tilføielse af de fornødne Rettelser og Forandringer efter de nu bestaaende Forhold. Og dog finder jeg mig ikke tilfredsstillt ved Mindretallets Redaction.

Det opstiller som Regel, at Erklæringerne skulle tilbageleveres usørglede, og har som Undtagelse indrømmet Øvrigheden Tilladelse til selv at indsende Sagen i de Tilfælde, hvor det findes betænkeligt eller upassende at gjøre Ansøgeren eller Klageren bekendt med Erklæringen. Betænkeligt eller upassende, — det er disse Udtryk, der støde mig; thi under dette Foregibende kan Øvrigheden selv indsende saamange Ansøgninger, den vil, og alle, om den vil; men Andragerne have da ogsaa Ret til, hver Gang dette skeer, at henholde sig til, at det er fundet „betænkeligt eller upassende“ at communicere dem Erklæringen, og jeg finder, at de have en vis grundet Anledning til at mistænke Øvrigheden; thi den har intet Andet